

TURNOVER

Een vijfdelige serie van ultrakorte verhalen,
exclusief geschreven door Karin Amatmoekrim voor Turnover

Kleine sterfelijke goden

De wind droeg een toon met zich mee. Het was anders dan het geluid van auto's en mensen. Muziek, zo ijl en licht dat het zo nu en dan verwaaide, en pas na een poosje weer terugkeerde.

Ze volgde het geluid, en kwam na twee straten en een keer afslaan uit bij een perkje.

Twee violisten, met de ernstige uitstraling van studenten van het stedelijk conservatorium, stonden op de betonnen rand van een plantenbak. De tedere aanraking van hun vingers op de instrumenten. Ze bleef staan, een beetje apart van het publiek dat zich op het trottoir had verzameld. Drie tieners, rugzakken achteloos over een schouder geslagen, geacteerde desinteresse, bleven staan om te luisteren. Een oude vrouw deinde zacht mee op de tonen, haar ogen gesloten. Het nummer was klaar, een van de violisten stapte van de rand af en ging rond met een hoed die al die tijd voor de voeten van de luisteraars had gestaan. De oude vrouw vertrok, voordat de hoed haar had bereikt. De tieners wierpen er een handvol munten in. Eén van hen stootte waarderend een gebalde vuist tegen die van de muzikant aan. Daarna liepen ze verder, ongehaast, schijnbaar zonder bestemming, de reis was het doel.

Ze volgde de tieners, die als jonge honden over elkaar heen buitelen terwijl ze elkaar milde beledigingen toeriepen, de menselijke versie van speels bijten. Grapjes die alleen zij begrepen. Bij een kruising trokken ze als op afspraak een sprintje door het rode voetgangerslicht heen, en stoven vlak voor de optrekken auto's langs, om aan de overkant een hoek om te gaan en uit het zicht te blijven. Amy bleef staan, sloeg af naar links, en wandelde door straten met woonhuizen, die overgingen in een van graffiti vergeven buurt. Beluizen, slagers, nagelstudio's. Torens met gekleurd plastic voor elk denkbaar schoonmaakkusje. Appels die rood opgepoetst glommen in de zon. Leunende jongens die de straat overzagen vanonder hun capuchons, in hun ledematen de traagheid van een roefdier in rust. Prijslijsten in verschillende talen, in verschillende alfabetten zelfs. In een kraampje met beduimelde boeken en tijdschriften, zat een man te lezen. Niet een keer keek hij op. Het boek hield hem gevangen als een jonge minnares, hij wilde nergens anders zijn dan bij haar. Ze twijfelde of ze hem zou tekenen. Dit verstilde lezen, dit vrijwillig verloren raken zou ze willen vangen. Maar in plaats van een zekere begeestering, raakte ze overvallen door een herinnering. Het was er een aan een schrijver wier naam ze niet meer wist, maar die ze eens had horen zeggen dat kunst maken, een benadering van goddelijk scheppen is. Zo vol van zichzelf was hij, dat hij niet merkte hoe zijn toehoorders met hun ogen rolden om zoveel zelfingenomenheid. Zij zag het echter wel, en hoewel ze hem een snob vond met een iets meer dan gemiddelde intelligentie maar ook in het bezit van een absoluut matige hoeveelheid talent, was ze het in grote lijnen met hem eens. Wilde ze het bestaan van een hogere macht proberen te begrijpen, dan moest ze het voor zichzelf beschrijven als iets dat het ledige concreet wist te maken. Een fluistering die los van de mens zelf eeuwig duurde. Je kon het vangen, maar daarvoor diende je muisstil te zijn. Schrijvers en kunstenaars waren misschien helemaal niet zo begaafd als in het algemeen werd aangenomen (ook door henzelf). Ze konden gewoon beter stil zijn dan andere mensen. Zo stil, dat als vanzelf uit het ruisen op de achtergrond stemmen los kwamen. Een ontrafeling, was het. En elke stem had een eigen verhaal. Ze liet de lezende man achter zich, plotseling zeker als ze was dat er vandaag nog een andere stem was, nog een ander verhaal dat de stad aan haar zou vrijgeven.